

CSONKA ANNA

Keselyűk

Maró düh sebzi meg szívemet ingoványos időkben,
Döglődő szívemből rothadó emberek falatoznak és élnek belőle
Látni csak homályban látok, mérgező emberek, mérgező vágyaikkal
untatnak, melyben a homályomat vakság váltja fel.
Már nem látok, vakságba bele örülve, eltolom tápláló vágyaimat.
Monoton hétköznapiok veszik át az egykor régmúlt gyerekkor felhőtlen
mámorát, melyben megfürödtem ha fájdalma beborított engem.
Tehetetlen düh forrong bennem, felforrt agyam keselyűknek enged, nem
ellenkezik
Mézédes szívemből apró cafatok maradtak, a szívből keserű hamu maradt

Szárny, sebzett

Kocka formájú életében, keresem kiutam,
Ajtót vések a megmaradt reményből
Mint szálló madár repülök ki a hasadékból
Szárnyamat sebzi ugyan, de fájdalmam
Csak kitartásra ösztönzi jövőm útját
Akarom, nem kétség, de rabló világ falat épít szabad lelkem köré
Rabló sors génjeimben csörög
Ösztönös vágyak ragadnak vissza
Bánom makacsságom
Vajon bent kellett volna maradnom?